

קרבן קדוש

מנ"ר הגאון הרב שקד ביהודה שליט"א

רב קהילת
"אור החיים הקדוש" אלעד
וראש כולל
"תפארת הקדוש" ללימוד תורת
הנגלה והנסתר

פרשה זו יפה נדרשת

וַיִּקַּח קָרַח בֶּן יִצְחָק בֶּן קָהָת בֶּן לֵוִי וְדָתוֹ וְאַבְיָרִם בְּנֵי אֱלִיָּאֵב וְאוֹן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן (טז, א)

פירש"י: **וַיִּקַּח קָרַח**. פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא. ויקח קרח. לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, קרח התבדל מתוך ישראל וחלק על משה רבינו. ישנו פירוש מעניין מאוד ונרחיב בו בסייעתא דשמיא.

שורש המילה 'ויקח' הוא ל-ק-ח.

מצינו בתורה גם בעניין קידושין את השורש הזה (דברים כב, יג): **כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה**. הגמ' (קידושין) לומדת שאת אותן קידושין אפשר לעשות ע"י כסף ולמדים זאת משדה עפרון שבו כתוב (בראשית כג, יג): **וַיִּדְבֹר אֶל עֶפְרוֹן בְּאֶזְנֵי עַם הָאֶרֶץ לֵאמֹר אֲךָ אִם אַתָּה לֹא שְׂמָעֲנִי נְתַתִּי כֶסֶף הַשְּׂדֵה קַח מִמֶּנִּי וְאֶקְבְּרָה אֶת מֵתִי שְׂמָה' מְבֹאֵר שְׂמָה' מְבֹאֵר שְׂמָה' נעשתה ע"י כסף. לכן גם בנישואי אישה אשר בהם כתוב: **כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה**, יש לשלם כסף.**

מובא בגמ' (סנהדרין קי): **חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בִּיתָה** זו אֲשֶׁתוֹ שֶׁל אוֹן בֶּן פִּלֵּת וְאוֹלֵת בִּידָה תִּהְיֶה רִסְנָה זו אֲשֶׁתוֹ שֶׁל קָרַח.

ע"כ נבין, מה שכתוב בחז"ל (דעת זקנים): **וַיִּקַּח קָרַח**. שלקח מקח רע לעצמו. מהו אותו "מקח רע"? זו אשתו.

כאשר אנחנו פוגשים בזוג שמתחתן, מברכים אותם **שיעלה זיווגם יפה** - שיהיה זיווגם יפה ומושלם, ומה הרמז בזה? התירוץ הוא ע"פ המובא בזכריה (יד, ט) שלעתיד לבוא: **בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ הָיָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד**. ונסביר: היום יש לנו ייחוד של הוי"ה ואדנו"ת (י-א-ה-ד-ו-נ-ה-י) אשר עולה בגי' 91 (10+1+5+4+6+50+5+10), וכל זה בימינו. אבל לעתיד לבוא **יִהְיֶה יְיָ הָיָה** - כתב האר"י (ליקוטי תורה, זכריה) כי האות וא"ו תחזור להיות אות יו"ד בשם ה' וע"כ שם הוי"ה יחזור להיות יהי"ה.

כדי להבין את הדברים, נציין אותם ע"פ מקור אחר בתורתנו הקדושה. כתוב בתורה (בראשית ג, כ): **וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי הִוא הִיְתָה אִם כָּל חַי**. הסביר הזוהר הקדוש כי 'חווה' מלשון 'חויא' (=נחש).

בשל החטא, אבל לאחר שהחטא יתוקן, תחזור אות וא"ו למקורה (והרי ע"פ הפסוק היה צריך לקרוא לחוה "חיה" ולמה קראה "חווה"? משום שכעת האות יו"ד הפכה לוא"ו). ורואים זאת שכאשר שרה אמנו התחילה לתקן את חטא חוה, באו המלאכים ואמרו (בראשית יח, י): **כָּפַעַת חַיָּה**, המילה "חַוָּה" מתחילה לחזור למקורה - "חַיָּה".

כך גם שם הוי"ה ברוך הוא, כאשר אות וא"ו תחזור להיות אות יו"ד, אז נקבל ייחוד חדש: יהי"ה אדנו"ת, אשר עולה בגי' 95, בדיוק הגי' של המילה **"יפה"** (10+80+5).

זו הסיבה שאנחנו מברכים את הזוג שיעלה הזיווג יפה, בברכה זו אנו רומזים שיעלה הזיווג של קודשא בריך הוא ושכינתיה בגי' "יפה" (95), לפי שזה הייחוד הטוב והמושלם, לעתיד לבוא.

אחר כל ההקדמה הזו נבין את דברי רש"י: **פרשה זו יפה נדרשת**, רש"י רמז לנו כאן על נישואי האדם, כמה משמעותי העניין שיעלה הזיווג יפה, לפי שבכוחה של האישה לבנות את הבית ומאידך, גם בכוחה - להרוס אותו.

פרשת קרח בעלת צ"ה פסוקים, בדיוק 95 פסוקים, גם כדי לרמוז לעניין הנ"ל. ואפשר לומר שהסימן המתאים כאן יהיה המילה: **יפה**.

ומתלמידי יותר מכולם

אחד מתלמידי אשר ברוך השם זיכה אותו ה' למצוא גימטריות בפסוקים, מצא דבר נפלא ביותר. במשלי (יד, א) מובא: **חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בִּיתָה וְאוֹלֵת בִּידָה תִּהְיֶה רִסְנָה**. מה התוצאה של 'חכמות נשים'? התשובה: **בנתה ביתה**. ונראה דבר פלא, **"חכמות נשים" בגי' 874 (8+20+40+6+400+50+300+10+40)** ו"בנתה ביתה" בגי' ג"כ 874 (2+50+400+5+2+10+400+5). הפסוק רמז לנו על כח השפעתה של האישה בבית כי **"חכמות נשים" = "בנתה ביתה"**.

פרשת קרח

הדלקת נרות	צאת שבת	ה"ת
19:19	20:18	21:15
19:10	20:22	21:17
19:19	20:20	21:15
19:25	20:19	21:13

עבירה גוררת עבירה

נעבור על הפרשיות האחרונות שלמדנו ונראה דבר מעניין.

בסוף פרשת 'בהעלתך' מרים דיברה על משה רבינו, כמובא בפסוקים (יב, א): 'וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחַת הָאֵשֶׁת הַכֹּהֵנִית אֲשֶׁר לָקַח כִּי אִשָּׁה כְּשִׁית לָקַח'.

לאחר מכן בפרשת 'שלח לך' קראנו על חטא המרגלים. ולאחר מכן, אירע חטא המעפילים – לאחר שמשה רבינו הודיע להם על עונשם בעקבות חטא המרגלים, עם ישראל חזרו בתשובה אבל היו כאלו שהתעקשו שלא לשמוע בקול ה' ומשה עבדו, וכך מובא בפסוקים (יד, מ-מב): 'וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֶּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל רֹאשׁ הָהָר לֵאמֹר הִנֵּנוּ וְעַלִּינוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְיָ-הוֹה כִּי חָטָאנוּ (לכאורה ניתן לראות כי חזרו בתשובה); וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לָמָּה זֶה אַתֶּם עֹבְרִים אֶת פִּי יְיָ-הוֹה וְהוּא לֹא תַצְלַח; אֵל תַּעֲלוּ כִּי אֵין יְיָ-הוֹה בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִגָּפּוּ לִפְנֵי אֵיבֵיכֶם'. צריך לדעת כי הייתה כאן נבואה חדשה שמשה רבינו קיבל שאסור להם לעלות, ועניין זה מובא בספר דברים ויש בכך טעם וסיבה שהתורה הסתירה זאת.

לגבי ארבעת החומשים הראשונים, אומרת הגמ' (מגילה לא): שמשה מפי הגבורה אמרן, אבל ספר דברים מפי עצמו אמרן, והכונה היא מכח הנבואה שבקרבנו. וכך מובא בספר דברים (א, מא-מג): 'וַתַּעֲנוּ וַתֹּאמְרוּ אֵלֵי חֲטָאנוּ לִי-הוֹה אֲנַחְנוּ נַעֲלֶה וְנִלְחַמְנוּ כָּל אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְיָ-הוֹה אֶל-הֵינוּ וַתַּחֲגֹרוּ אִישׁ אֶת כָּל מִלְחַמָּתוֹ וַתַּהֲיֵנוּ לַעֲלֹת הָהָרָה; (עד כאן הם הדברים כפי שמופיעים בספר במדבר, וכעת מתחיל החידוש שבפסוקים): וַיֹּאמֶר יְיָ-הוֹה אֵלֵי אֲמַר לָהֶם לֹא תַעֲלוּ וְלֹא תִלָּחֲמוּ כִּי אֵינִי בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִגָּפּוּ לִפְנֵי אֵיבֵיכֶם; וְאַדְבֵּר אֲלֵיכֶם וְלֹא תִשְׁמַעְתֶּם וַתִּמְרוּ אֶת פִּי יְיָ-הוֹה וַתִּזְדּוּ וַתַּעֲלוּ הָהָרָה'.

עד כאן הגענו למספר חטאים: חטא מרים, חטא המרגלים, חטא המעפילים, חטא קרח ועדתו המובא בפרשה שלנו, ובפרשת 'חקת' מובא עניין נוסף (כ, ה): 'וְלָמָּה הֶעֱלִיתֶנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָבִיא אֹתָנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה לֹא מָקוֹם זֶרַע וְתֹאנָה וְגִפֹן וְרִמּוֹן וּמִים אֵין לְשִׁתּוֹת'.

מובא בחז"ל (אבות ד, ב): 'עברה גוררת עברה'. אם נשים לב, נראה כי יש סדר בחטאים הללו.

נתחיל בחטא מרים. חטאה לא היה עם כוונה רעה, כל שקרה היה שעשתה השוואה בין הנבואה של משה רבינו לנבואתה שלה – אחר ששמעה מציפורה שאמרה: 'אוי לנשותיהן של אלו (אלדד

ומידד) אם הם נזקקים לנבואה, שיהיו פורשין מנשותיהן כדרך שפירש בעלי ממני'. הבינה מרים כי מהרגע בו נתייחד הדיבור עם משה, פרש מאשתו. מרים חשבה בדעתה: והרי אני נביאה, ואהרן אחי גם הוא נביא וישנם נביאים נוספים בעם, ולא שמענו שצריכים לפרוש. לאחר מכן, הלכה ודיברה על כך עם אהרן. ומשמע מהדברים כי לא הייתה כוונתה לרעה חלילה (כמובא ברש"י), אלא משום שלא הכירה הנהגה זאת.

יוצא מהדברים הללו כי מרים המעיטה בנבואתו של משה רבינו.

הקב"ה הוכיח אותה על כך בסוף פרשת 'בהעלתך' (יב, ו-ח): 'וַיֹּאמֶר שְׁמָעוּ נָא דְבָרִי אִם יִהְיֶה נְבִיאָכֶם יְיָ-הוֹה בְּמִרְאָה אֱלֹוֵי אֶתְוֹדַע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ; לֹא כֵן עֲבָדִי מֹשֶׁה בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא; פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְחִידוֹת וּתְמִנָּה יְיָ-הוֹה יְבִיט וּמְדוּעַ לֹא יֵרָאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעֲבָדִי בְּמִשְׁחָה'.

עניין העונש הזה נעשה בפרהסיא גדולה ע"מ שאנשים אחרים יבינו את חומרת הדברים ולא יטעו חלילה לחשוב כך ג"כ. וצריך לדעת כי כל דבר משפיע על האדם! גם אם רואה את העונש בלבד – הדברים נכנסים ללב, כמובא בחז"ל (נזיר ב): 'כָּל הַרְוָאָה סוֹטָה בְּקִלְקוּלָהּ יֵצֵר עֲצָמוֹ מִן הַיֵּין', והרי רואה אותה נענשת, למה צריך להיות נזיר? אלא מפני שהדבר עשה בו רושם ויש לעשות מעשה כדי שאותו רושם לא ישפיע עליו חלילה.

מרים בחטאה המעיטה בנבואתו של משה רבינו. ואע"פ שקיבלה את ענשה, הדברים כבר השפיעו ואחריה הגיע חטא המרגלים בו הם חלקו בעקיפין על נבואתו של משה רבינו – משה רבינו אמר שנוכל להיכנס לארץ והם אמרו (יג, לא): 'לֹא נוֹכֵל לַעֲלוֹת'.

חטאם של המעפילים לאחר מכן היה שחלקו להדיא על נבואתו של משה רבינו, שנאמר: 'וְאַדְבֵּר אֲלֵיכֶם וְלֹא תִשְׁמַעְתֶּם וַתִּמְרוּ אֶת פִּי יְיָ-הוֹה וַתִּזְדּוּ וַתַּעֲלוּ הָהָרָה'.

לאחר חטא המעפילים היה חטאו של קרח ועדתו. בעוד שהמעפילים חלקו להדיא על נבואה מסוימת של משה רבינו שאמר להם לא לעלות לארץ, קרח חלק על כל התורה כולה, ורואים זאת מדבריו (תנחומא, קרח ב): 'קִפְּץ קִרַּח וְאָמַר לְמֹשֶׁה, אַתָּה אוֹמֵר, 'וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית', טְלִית שְׂכָלָה תְּכַלֵּת, מָה הִיא שְׂיָהָא פְּטוּרָה מִן הַצִּיצִית? אָמַר לוֹ מֹשֶׁה: חֲצִיבַת בְּצִיצִית! אָמַר לוֹ קִרַּח: טְלִית שְׂכָלָה תְּכַלֵּת אֵינָה פּוֹטֶרֶת עֲצָמָה, וְאַרְבָּעָה חוֹטִין פּוֹטֵר אוֹתָהּ?!'.

דברים ומתעתעים בנביאיו ומתוך כך באין לדבר באל-הים וכופרין בעיקר כענין שנאמר: ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על י"י אל-היהם והרי הוא אומר: שיתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ, מי גרם להם לשית בשמים פיהם? לשונם שהלכה תחילה בארץ - זו היא שיחת הרשעים שגורמת להן ישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי משתאות עם שותי שכר. אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה. לפיכך הקדוש ברוך הוא עוזר על ידן ומזכה אותן בה שנאמר 'אז נדברו יראי י-הוה איש אל רעהו ויקשב י-הוה וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי י-הוה ולחשבי שמו'.

צריך לדעת כי יש לדקדק היטב בדברי הרמב"ם ולהבין שדבריו אמת וצדק. יש להיזהר ביותר בלדבר על ישראל ובמיוחד בדיבור על תלמידי חכמים. וכתוב בחז"ל (פסחים כב:): 'עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָא וְדָרַשׁ אֶת ה' אֱלֹהֵינוּ תִּירָא לְרַבּוֹת תְּלִמְיָדֵי חֲכָמִים', ועוד מובא בחז"ל (אבות ד, יב): 'וּמִוֹרָא רַבָּה כְּמוֹרָא שְׁמַיָּם'.

להידבק בתלמידי חכמים

איתא בתוס' (סוטה יא.) שטובה מידת טובה ממידת פורענות פי חמש מאות, והרי אנחנו יודעים שעל דברי פורענות נאמר (אבות ב, י): 'שְׁנֵי שִׁיבְתָּן נִשְׁיכָת שְׂוֹעָל, וְעֵקֶיצָתָן עֵקֶרְב, וּלְחִישָׁתָן לְחִישָׁת שָׂרָף, וְכָל דְּבָרֵיהֶם כְּגִחְלֵי אֵשׁ', אז מי שזוכה להידבק בחכמים שזוהי מידה טובה אין לשער ואין לתאר את המעלה הגדולה שזוכה לה, ואמרו ע"כ חז"ל (שם): 'וְהָיוּ מִתְחַמֵּם כְּנֶגֶד אוֹרן שֶׁל חֲכָמִים'.

כתב רבי יהונתן אייבשיץ (יערות דבש, ח"א דרוש יב): 'ידוע בעניין קבלת פני חכמים, יש בו שתי תועלויות: האחד - הרואה אותו, מקבל ממנו ברכת שפע וטוב, כמו שהרואה פני רשע פוגם בנפשו ומשיב רעה לעצמו, כן הרואה פני צדיק משיב לנפשו שפע טוב וברכה כי עליו חל ושורה אור השכינה'.

ישנו מעשה עם רבי חיים קנייבסקי זצ"ל ורבי ברוך טולדנו זצ"ל בו מסופר כי רבי חיים קנייבסקי הסתכל זמן ארוך על רבי ברוך טולדנו. לאחר שרבי ברוך יצא, שאלו את הרב מדוע עשה כן? השיב להם הרב כי אביו (הסטייפלר) אמר על רבי ברוך טולדנו שיש לו יראת שמיים, ע"כ רצה להסתכל על הרב כי הדבר מביא הרבה קדושה ויראה לאדם.

כתב מרן החיד"א (מדבר קדמות, מערכה צד"י, ערך ציור): 'כאשר יצייר האדם בדעתו צורה קדושה,

מדוע קרח לקח את הציצית כדוגמא? מובא בחז"ל כי "ציצית" בגי' 600 (90+10+90+10+400) אם נוסיף שמונה חוטים וגם חמישה קשרים נקבל: 613, לרמוז לתרי"ג מצוות של התורה. נמצא שקרח בשאלתו חולק בפשט על עניין הציצית, אבל בעומק, נמצא שחולק על כל התורה כולה.

קרח בטענתו אמר (טז, ג): 'כָּל הָעֵדָה כָּלָם קִדְּשִׁים וּכְתוּכִם י-הוה ומדוע תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קֹהֵל י-הוה', בדבריו ציין כי דרכו היא הדרך בה ה' רוצה שנלך, קרח לא חלק על הקב"ה באופן ישיר. אבל בפרשת חקת מובא חטא נוסף: 'וידבר העם באלוקים ובמשה', בחטא זה העם חולקים להדיא על השם יתברך.

נסכם את העניין ונראה ש'עבירה גוררת עבירה': מרים המעיטה בנבואת משה רבינו. לאחר מכן המרגלים חלקו בעקיפין על נבואתו. בהמשך המעפילים חלקו להדיא על נבואה מסוימת של משה. ואז קרח חלק ברמז על התורה כולה. ולבסוף המעפילים חלקו להדיא על הקב"ה.

נראה דבר פלא, כתב הרמב"ם (טומאת צרעת, פט"ז ה"א): 'אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע שהמספר בלשון הרע משתנות קירות ביתו. אם חזר בו יטהר הבית אם עמד ברשעו עד שהותץ הבית משתנן כלי העור שבביתו שהוא יושב ושוכב עליהן אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנן הבגדים שעליו אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע ועל עניין זה מזהיר בתורה ואומר השמר בנגע הצרעת זכור את אשר עשה י"י אל-היך למרים בדרך הרי הוא אומר התבוננו מה אירע למרים הנביאה שדיברה באחיה שהיתה גדולה ממנו בשנים וגידלתו על ברכיה וסכנה בעצמה להצילו מן הים והיא לא דברה בגנותו אלא טעתה שהשותו לשאר נביאים והוא לא הקפיד על כל הדברים האלו שנאמר: והאיש משה ענו מאד ואע"פ כן מיד נענשה בצרעת. קל וחומר לבני אדם הרשעים הטפשים שמרבים לדבר גדולות ונפלאות. לפיכך ראוי למי שרוצה לכוין אורחותיו להתרחק משיבתן ומלדבר עמהן כדי שלא יתפס אדם ברשת רשעים וסכלותם וזה דרך ישיבת הלצים הרשעים בתחילה מרבין בדברי הבאי כענין שנאמר: וקול כסיל ברוב דברים ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים כענין שנאמר: תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק ומתוך כך יהיה להן הרגל לדבר בנביאים ולתת דופי בדבריהם כענין שנאמר: והיו מלעיבים במלאכי האל-הים ובזוים

הנה הצורה הקדושה שידמה בדעתו ישרים שכלו, וזה שאמר ר' אבא פרשת משפטים שהיתה צורת ר' שמעון מצוירת לפניו והיה משיג עי"ז השגה גדולה. וזה סוד שאמרו רז"ל: חייב אדם להקביל פני רבו ברגל.

אצל התורה כתוב: שהמאור שבה מחזירו למוטב. כתב רבינו האר"י (שער הכוונות, דרוש א' בענין ס"ת דף מח ע"ד): כאשר מגביהים את ספר התורה, האדם יתקרב עד שיוכל לראות את אותיות ספר התורה. לפי שנמשך אל האדם אור גדול מהאותיות הכתובות על הקלף.

מובא ב'ליקוטי מוהר"ן - תניינא' (תורה עה): 'הסתכלות פני הצדיקים לבד הוא גם כן דבר גדול מאוד. כי אמרו רבותינו, זכרונם לברכה, שהתלמיד חכם הוא גדול מן התורה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'כמה טפשאי שאר אנשי, דקימו מקמי ספר תורה ולא קימי מקמי גברא רבה' (כמה טיפשים הם האנשים שקמים לפני ספר תורה ולא לפני תלמיד חכם). נמצא שהתלמיד חכם הוא גדול יותר מן התורה. ואצל התורה מצינו, שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה, כי המאור שבה מחזירו למוטב, מכל שכן אור הצדיק, שההסתכלות בו לבד הוא מועיל לקדשה מאד, בודאי כשזוכין לדבר עמו טוב יותר, אך גם ההסתכלות לבד הוא גם כן דבר גדול.

על קרח ועדתו כתוב שעדיין נמצאים בגיהנם (נבא בתרא עד.). והרי מובא ברמב"ן ששבעים שנה של ייסורי איוב לא משתווים לרגע אחד בגיהנם. במשנה מובא (עדיות ב. י'): 'משפט רשעים בגיהנם, שנים עשר חדש' אבל קרח ועדתו נמצאים שם כבר אלפי שנים. לעתיד לבוא הוא יגיע לתיקונו, ומובא בספרים הקדושים כי בזכות שלימד אותנו על העונש של החולק על חכמים, הזכות הזו תעמוד לו וינצל.

ה' יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו ומתורתו יראנו נפלאות,

שנזכה בעזרת השם לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ברחמים, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

שאלה:

מה דעת הרב בעניין האם מכוונים בחו"ל?

תשובה:

בעבר היו מקפידים על כך, אולם היתה בכך מחלוקת. ובזמנינו התיירו פרושים את הדבר ואפשר לכוין גם בחו"ל ופשיטא דאיירי בקדושה וטהרה לת"ח מובהקים המדקדקים קלה כבחמורה והכל מתוך יראת שמים טהורה לכוונה אחת ויחידה לגלות ולכבד כבוד שמים.

שאלה:

האם מותר לאיש ואשתו לשלב אצבעות הידיים אחד ביד של השניה? ויש בזה כמה דרגות: ע"פ היד(ימין) בימין או ימין בשמאל, וע"פ הכיוון(פנים בפנים או פנים באחור) - אולי ימין בימין ופנים באחור אפשרי?

תשובה:

בדברים אלו יש לדעת להיות צמוד לאזהרת רבינו האר"י צוקללה"ה ולא מוסיפים, ולכן כל אזהרת רבינו האר"י היא דוקא כלפי אצבעות האדם עצמו ימין בשמאל, אולם עם אדם אחר או אשתו לא שמענו ולכן הדבר מותר ללא חשש.

לשליחת שאלות לרב במייל:
tthakodesh@gmail.com

4:40	מנין בהנץ החמה
7:45	מנין שני שחרית
13:30	מנחה גדולה
16:30	מנחה קטנה
18:00	שיעור ר' עובדיה עזיז
19:00	שיעור מו"ר שליט"א
20:20	ערבית צאת שבת

להקדשת העלון לרפואה, לעילוי נשמה, להצלחה, להפצת העלון בעיר מגוריהם, לקבלת העלון במייל: 058-3202638 | 058-3202638@gmail.com | 055-6766913 | יקירי 055-6766913@gmail.com | להחזרת העלון של מו"ר שליט"א, להחזרת הרב לשיעורים, רכישת ספרים ודיסק און קי של הרב: יקירי 055-6766913@gmail.com | להחזרת הרב לשיעורים מו"ר שליט"א בקול הלשון - 073-2951232

לעילוי נשמה: נסים מאיר בן זוהר ז"ל, ישעיהו בן חנה ז"ל, ולדימיר בן אתי ז"ל, ירנה בת תמרה ז"ל לרפואה שלמה: רפאל יעקב בן שושנה, ניר בן תמר, אמיר חי בן וידה

העלון
מוקדש